

MARKANTE FACETTEN

Repercussies naar aanleiding van het rapport van de
staatscommissie-De Vreeze (VI)

door A. P. N. de Groot, arts, voorzitter
Vereniging tegen de Kwakzalverij

Na uiteenrafelen van de nalatigheden van de Overheid en de traagheid van haar ambtelijk apparaat bij het vervullen van zijn allereerste taak komen we nu toe aan een expertise van het politieke aandeel in het ontstaan van de chaotische toestand.

Het openbaren van enkele markante eigen belevenissen moge er het zijne toe bijdragen begrip te kweken voor de dringende noodzakelijkheid ook op dit punt de nodige verbetering aan te brengen.

Hoe goed de basis-opleiding tot oomagent bij de heilige Hermandad ook moge wezen, het mangelt aan specialisatie inzake kennis én kundigheden in de medische sector.

Het gebrek aan voorlichting in de specifieke fijne kneepjes, die moeten worden beheerst om op dit terrein succesvol werkzaam te kunnen zijn, bemoeilijkt de taak van de politie ten zeerste. Dit laatste wordt nog in hoge mate verzwaaard doordat het grote publiek een duidelijke afkeer toont — voor ook maar enige medewerking — bij de bestrijding van onbevoegd uitoefenen der geneeskunst.

Als sprekend voorbeeld van falen van de politie moge een recent gebeuren aan de vergetelheid worden ontruikt.

GEVAL SAMUELS

Niet ingewijd in de finesses van dit onderdeel van haar taak en niet gesteund door verklaringen van eventuele slachtoffers, mislukte het de politie — tot minstens viermaal toe — ook maar enig bewijs van wetsovertredingen door — de uit zijn bevoegdheid ontzette — Dr. J. Samuels in handen te krijgen. Een buitenstaander echter — de Ombudsman — verzamelde, dank zij vlotte medewerking van het publiek, op eenvoudige wijze vele stringente bewijzen tegen deze delinquent.

Deze droeve gang van zaken moge eens te meer pleiten voor de opvatting van de

Vereniging tegen de Kwakzalverij, dat, OOK ten aanzien van politieel optreden, de kwakzalverij-bestrijding dringend om verbetering vraagt.

Volgens haar kan dat worden bereikt door:

● 1. bij het Staatstoezicht op de Volksgezondheid enkele Rijksrechercheurs te detacheren, zoals reeds decennia het geval is bij spoorwegen en posterijen.

● 2. dezen een speciale opleiding te doen volgen, gericht op de moeilijkheden bij opsporing van overtredingen van de Wet op de Uitoefening der Geneeskunst.

Het is evident, dat dit gericht optreden van de Rijksrecherche, — in nauwkeurig overleg met en onder leiding van — de verantwoordelijke Inspecteur, verre de voorkeur verdient boven ongenueanceerd te werk gaan van allerlei locale functionarissen, die bovendien niet altijd even vrij staan tegenover wetsovertredende plaatsgenoten.

Hoezeer de huidige gang van zaken in strijd is met een optimale behartiging van de gezondheidszorg moge door de volgende authentieke eigen ervaringen duidelijk aan het licht worden gesteld.

I

TANDTECHNICUS

Een rechercheur bleek allesbehalve happig te zijn op de opdracht een onderzoek in te stellen naar onwettige handelingen door een tandtechnicus gepleegd. „Moet dat nu per se; die man moet toch ook leven?” was zijn — van onkunde getuigende — commentaar.

Daarop werd uit de doeken gedaan, dat een tandtechnicus iemand is, opgeleid voor het maken van een vals gebit (prothese). Dit doet hij aan de hand van een wasafdruk van de kaak, hem toegezonden door een mond- of tandarts. Zelf komt de gebitten-maker dus niet in contact met een patiënt.

Daar hij geen enkele kijk heeft op de anatomie noch op de ziekteleer van kaak of gebit, en evenmin op complicaties bij afwijkingen ter plaatse, dan wel na ingrepen, is hem bij de wet verboden op tandheelkundig gebied handelingen te verrichten als:

1. inspectie van de mond ter beoordeling van de toestand van het gebit.
2. verwijderen van tanden of kiezen (extractie).
3. nemen van afdrucken van de kaak (laten „happen”).
4. plaatsen van een vals gebit (prothese).

Zijn normale werkzaamheden — het leveren van prothesen aan mond- of tandarts — verzekert hem van een behoorlijk inkomen, zodat men in dit opzicht generlei medelijden met hem hoeft te hebben.

Overtreedt een gebitten-maker de wettelijke voorschriften, dan doet hij dat omdat optreden als pseudo-tandheelkundige:

1. lucratiever is.
2. hem — in eigen ogen — tegenover het —onwetende — publiek een „hogere standing” bezorgt.

Uit het oogpunt van Volksgezondheid heeft dit soort kwakzalverij enige ernstige bezwaren, omdat:

1. door het niet kunnen beoordelen van de toestand van het gebit slechts trekken van alle elementen aan de orde komt.
2. ook in gevallen, waar een behoudende behandeling zou zijn aangewezen, wordt overgegaan tot rooien van het gebit, en daarna leveren van een prothese, daar dit winstgevender is.
3. de kans op breuk van meerdere elementen niet is uit te sluiten.
De — in de kaak achterblijvende — element-restanten worden niet verwijderd en kunnen later aanleiding geven tot complicaties, die dan niet meer worden toegeschreven aan uiteindelijk gevolg van vroeger gepruts van een onbevoegde gebitten-maker.

VERVOLG OP BLZ. 32

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeienis is KWAKZALVERIJ

BLZ. 31

II IN DE LUREN

Een rechercheur van een andere stedelijke politie-macht kreeg opdracht van zijn chef **controle** uit te oefenen op het werk van een tandheelkundige inrichting ter plaatse. Bij zijn bezoek aan dit bedrijf werd hij te woord gestaan door een persoon, die voorgaf hier met de leiding te zijn belast. Ten bewijze hiervan werd de politiemann een arts-diploma op naam van de zegsman getoond. De — klaarblijkelijk niet in het juiste tuig bereden — rechercheur deed geen verdere — gerichte — navraag, nam geen verdere notitie van het overige personeel en rapporteerde gunstig over dit instituut. (sic).

Later bleek, dat de — argeloze — rechercheur danig door de — gehaaide — arts in de luren was gelegd: laatstgenoemde was n.l. enige jaren tevoren uit zijn bevoegdheid ontzet en mocht derhalve niet als medisch-leider van de inrichting optreden.

Deze mispas van de bewuste wethandhaver toont duidelijk aan, hoezeer het gemis aan een gedegen vooropleiding een handicap oplevert voor de handhaving van wettelijke bepalingen ten faveure van de volksgezondheid. Dit betekent, dat slechts diegenen, die deze specialisatie op het terrein van de gezondheidsZORG achter de rug hebben, zouden mogen worden aangesteld bij de opsporingsdienst van het Staatstoezicht op de Volksgezondheid.

III „AL DIT GEDOE”

Leerzaam bleek ook de ervaring, opgedaan tijdens het begeleiden van een tweetal rechercheurs, die een onderzoek moesten instellen naar de gang van zaken bij een — pas geopend — filiaal van een berucht tandheelkundig instituut. Op weg naar de plaats des onheils luchtten de beide politiemannen hun hart: „Al dit gedoe is niets gedaan, we hebben er maar hopeloos veel werk aan door:

1. urenlang — soms zelfs dagen — „posten”.
2. langdurig werk om ellenlange rapporten uit te werken.
3. als — teleurstellend — resultaat ten slotte vrijpraak of een zeer geringe boete.

Deze mentaliteit leek niet veel goeds in te houden voor een wetslagen van onze expeditie. Dat het resultaat uiteindelijk is meegevallen moge blijken uit de strafrechtelijke uitspraken en die van de medische Tuchtrecther:

1. veroordeling tot redelijke boetes van een drietal onbevoegden wegens overtredingen van de Wet op de Uitoefening der Geneeskunst.

2. treffen van behoorlijke tuchtmaatregelen tegen twee artsen n.l.

- a. de aangewezen leider van het instituut. Deze was op de bewuste dag toevallig met verlof afwezig.
- b. diens tijdelijke waarnemer op het tijdstip van de overval.

Hopenlijk hebben deze successen er het hunne toe bijgedragen bij beide rechercheurs een beter aanvoelen van het belang van hun werkzaamheden op het terrein van de gezondheidsZORG aan te kweken.

IV BLINDEDARM

Dat niet alleen bij het lagere politiepersoneel in vele gevallen onbegrip heerst terzake het grote belang van een juiste handhaving van de wettelijke bepalingen, maar ook — in enkele gevallen — bij het hogere, moge duidelijk aan het licht komen door het volgende voorval.

Een — solied gebouwde — schipper kreeg op een kwade dag klachten over buikpijn. Blind vertrouwen stellend in de „medische” kundigheden van een — in de buurt als „bonafide” bekend staande — onbevoegde deed hem deze te „hulp” roepen in plaats van zijn huisarts.

De natuurgenezer „diagnostiseerde” — als in dergelijke gevallen te doen gebruikelijk — een aandoening aan de dikke darm en schreef hiertegen — al even stelselmatig — rust, dieet en clysmata (lavementen) voor.

Na een paar weken werd de pijn dermate hevig, dat de lijder de onbevoegde met spoed wederom moest laten ontbieden. De zieke deelde mede in verband met het toenemen van de pijn nu eigenlijk ook graag zijn huisarts te willen raadplegen en vroeg of er van de zijde van de „genezer”(?) bezwaar bestond, dat zijn „klant” de arts om het brengen van een visite liet vragen.

Op — psychologisch onovertrefbare — wijze verklaarde de onbevoegde bij binnenkomst in de ziekenkamer direct al te hebben „gezien”, dat medische hulp in de gegeven omstandigheden dringend nodig was en dat hijzelf — de natuurgenezer — terstond de huisarts telefonisch zou waarschuwen.

Na zijn medisch onderzoek constateerde de arts een — verwaarloosde — blindedarm-ontsteking met ernstige complicaties. Hij bewerkstelligde een spoedopname in het ziekenhuis. Daar bleek de patiënt te laat voor een operatie te zijn binnen gebracht. De ontstane verklevingen

zouden eerst conservatief moeten worden behandeld. Pas na een half jaar — als alles tot rust was gekomen — zou de blindedarm kunnen worden verwijderd.

Gezien deze gang van zaken werd aan de Commissaris van Politie verzocht proces-verbaal te laten opmaken tegen de gevaarlijke kwakzalver. Maanden later deelde deze hoge politie-functionaris mede niet tot vervolging over te kunnen gaan omdat door het onderzoek vast was komen te staan, dat:

1. de onbevoegde — direct nadat hij ontboden was — zelfstandig de huisarts had gewaarschuwd en
2. patiënt niet ernstig ziek zou zijn geweest, omdat hij in het ziekenhuis slechts een rustkuur van een week of zes zou hebben ondergaan.

Vraag niet hoe ondeskundig genoemd proces-verbaal in elkaar was geflanst en in hoeverre deze Commissaris van Politie kijk had op de ernst van de onderhavige kwakzalverij.

Moge de Staatscommissie-de Vreeze tot het besef komen, dat ook in dit geval weer een ernstig misdrijf niet aan opname in de — door ons gewraakte — statistiek, waarop haar uitspraak is gebaseerd, is toegekomen.

V HOE HET MOET

Hoe het wel kan — en dus moet — heeft de toenmalige Commissaris van de Amsterdamse politie — onze onvolprezen latere secretaris, wijlen de heer H. Dijkstra, metterdaad bewezen.

Hij liet twee — kwieke — rechercheurs van zijn Afdeling „Zwendel”, Groep A, onderricht geven in wat er alzo kon komen kijken bij onbevoegd uitoefenen der geneeskunst. Bovendien liet hij deze werkers te velde vóór elk voorgenomen onderzoek naar overtredingen op dit gebied eerst contact opnemen met de betreffende Geneeskundig Inspecteur teneinde een gericht plan de campagne op te stellen.

De gedegen kennis inzake hun object en het systematisch afwerken van hun opzet waarborgde het nodige succes.

Uit een oogpunt van goede gezondheidsZORG viel het dan ook zeer te betreuren, dat — mede door een tekort aan personeel — deze wijze van werken na het vertrek van beide functionarissen niet langer op boven aangeduide — onverbeterlijke — wijze kon worden gehandhaafd.

Overigens bedenke men wel, dat deze manier van werken door de politie in den lande als een — zeldzaam — unicum moet worden beschouwd.

Blijkens onze ervaring ontbreekt bij vrijwel alle politie-corpsen in den lande een reëel inzicht in de ernst van de kwakzalverij: speciaal instrueren van het personeel en opdracht geven tot intensieve samenwerking met de — verantwoordelijke — Geneeskundig Inspecteur komt

LEDEN,
WERFT LEDEN!

Hoofdman van de kwakzalvers van de NWP doet brutale uitspraken

EEN MENS MOET maar durven. Zoals de heer K. T. van der Plaats, de directeur van het centraal bureau van de NWP, Nederlandse Werkgroep van Praktizijns, zoals dat tegenwoordig heet. Bert van Polen sprak met de in Hilversum gevestigde heer Van der Plaats, en hij deed er uitvoerig verslag over in het Eindhovens Dagblad. De „grote man achter natuurgeneeskunst”, zo wordt deze Van der Plaats, vroeger accountant, naar hij zegt en secretaris van de Nederlandse kano-bond, genoemd.

En Bob Peters van Eindhovens Dagblad tekent op: „Hij (dat is de heer K. T. van der Plaats!) wenst niets met kwakzalvers te maken te hebben. Voorzover de Wet op de Uitoefening van de geneeskunst van 1865 (artsenmonopolie) kwalijke praktijken van kwakzalvers en charlatans be-teugelt, acht hij (ja, nog altijd K. T. van der Plaats!) deze wet juist. Hij veroor-deelt de wet evenwel voorzover deze wordt gehanteerd om bekwame en deskun-dige natuurtherapeuten te vervolgen, die hebben bewezen op verantwoorde manier natuurgeneeskundige hulp te kunnen ver-lenen.

Nog meer cursussen

„HEBBEN BEWEZEN”, „bekwaam en deskundig?” Moet de „natuurtherapeut” dat soms bewijzen door zijn kruiden te be-stellen bij de stichting Naturalia, de stich-ting waarachter men de naam K. T. van der Plaats moet lezen? „Op verantwoorde manier”, omdat die „natuurtherapeut” les heeft genomen op een van die cursussen van het „Nederlandse college voor naturo-pathie?” K. T. van der Plaats is ook dáár de grote man achter de schermen. Die cur-sussen werden eerst altijd alleen gehou-den in Utrecht, maar in oktober begint in Eindhoven een dergelijke „tweejaarlijkse basis-opleiding in de natuurlijke genees-kunst”.

Enkele tientallen mensen hebben zich al

Noodzakelijke kennis

VERVOLG VAN BLZ. 32

vrijwel nergens voor. Zelfs het inzicht theoretisch kennis te nemen van wat er op het onderhavige terrein alzo in slechte zin gaande is, blijkt de meeste corpschefs te ontbreken: een abonnement op het Maandblad tegen de Kwakzalverij wordt door de meerderheid van hen beschouwd als een volmaakt overbodige luxe. Zij be-seffen klaarblijkelijk niet, dat bestuderen van de inhoud ervan hun kijk op ernstige misdragingen, die zich op dit gebied voor-doen — en waarvoor eigen corps te ge-legener tijd ook kan komen te staan — ten zeerste zou kunnen verruimen.

A. P. N. DE GROOT

aangemeld, vooral ook uit België. Op het ogenblik — het was vóór de vakantie toen het gesprek met Van der Plaats geschied-de — volgen 260 mensen opleidingen van het „Nederlandse college voor naturopathie”, behalve in Utrecht, ook in Amster-dam, Den Haag en Rotterdam. Al acht jaar worden dergelijke cursussen gehou-den. De opleiding, lezen wij in het Eind-hovens Dagblad, omvat kennis van de ana-tomie, fysiologie, pathologie, filosofie en psychologie van de natuurgeneeskunst, iriscopie, fytotherapie, voedingsleer, dieet-therapie, constitutieleer. En wie zo'n cur-sus heeft gevolgd kan dan nog opleiding volgen in klassieke acupunctuur, fysische diagnostiek, homoeopathie, irisdiagnostiek, fytotherapie... Wie een van deze „vak-opleidingen” — ja het woord wordt schaamteloos gebruikt — met succes volgt mag zich onder het embleem van de NWP vestigen als natuurgenezer

Kijken naar de iris

HET ERGERLIJKE IS dat men deze mensen een schijntje van weten meegeeft maar hen in de waan brengt dat ze heel wat mans zijn, ja in staat zijn om zelfs een diagnose te stellen: kijk maar naar de iris, bijvoorbeeld. Daar kunnen de groot-ste ongelukken uit voortkomen — maar dat behoeven we onze lezers niet te ver-tellen. Dat Van der Plaats aan de ver-slaggever nog een obligaat nummertje schelden op de officiële geneeskunst weg-geeft zal niemand verbazen. Ach, die offi-ciële geneeskunst: die bestrijdt alleen maar symptomen, de natuurgeneeskunde ziet de mens als een totaliteit, voor de naturo-paat is de persoon van de zieke belang-rijker dan de ziekte zelf. Enzovoorts, en-zovoorts.

De heer Van der Plaats was 25 jaar di-recteur van de NWP, „die hij vrijwel van de grond af aan heeft opgebouwd”. Te veel aandacht aan het jubileum is er niet besteed en „te veel aandacht voor z'n levenswerk zou de kwakzalverij naar zijn (Van der Plaats') mening in de hand wer-ken en daarvan is hij juist een... ferven-te bestrijder”. Nogmaals: men moet maar durven, als hoofdman van de georgani-seerde kwakzalverij.

Stichtingen zonder tal

HOOFDMAN — dat is niet te veel gezegd. Want wat staat er alles niet op het conto van de heer K. T. van der Plaats? Behalve directeur van de NWP (een paar jaar geleden was dat nog de afkorting van Nederlandse werkgroep van praktizerende genezers, nu gebruikt men het woord praktizijns) is de heer Van der Plaats de leidende figuur van:

- de stichting Naturalia (levert kruiden)
- het tijdschrift Lichaam en Geest
- het Nederlands College voor Naturo-pathie

- the Anglo-Dutch College for Acu-puncture
- de stichting Centraal Bureau NWP.

In een van zijn werkkamers zijn 80.000 patiëntenkaarten van mensen, die in de loop van de tijd door een praktizijn zijn behandeld. Eens waren er een kwart mil-joen, maar de rest is weggegooid: „ze waren niet meer nodig als overtuigend be-wijsmateriaal voor het positieve werk van praktizijns”. Zo lezen we het in het Eind-hovens Dagblad.

Waarom heeft de schrijver van het ar-tikel niet eens het proefschrift van dr. L. F. Bakker geraadpleegd „Kwakzalverij en on-bevoegd uitoefenen der geneeskunst?” Dan had hij de heer Van der Plaats eens een paar critische woorden kunnen voorhou-den.

Schadelijk tijdschrift

„DE HISTORISCHE ONTWIKKE-LING binnen deze organisatie (namelijk de door Van der Plaats geleide NWP) wijst er onmiskenbaar op, dat dit beleid er op is gericht binnen onze landsgrenzen een situatie te scheppen zoals in Duitsland, waarin wij alleen maar een bevordering zien van de kwakzalverij. Bovendien is het onze overtuiging,” aldus dr. Bakker, „dat deze organisatie door haar tijdschrift Lichaam en Geest de door ons genoemde communicatieve kwakzalverij bevordert en derhalve schadelijk is voor de volksgezond-heid. Bij herhaling stuitten wij op artikelen (...) waarin het vertrouwen in de me-dische stand ondermijnd wordt”.

Wat dit laatste betreft haast Van der Plaats zich om ook een duit in het zakje te doen, wanneer hij met de journalist spreekt: „Zelfs de eenvoudige vrouw uit het volk begint aan de resultaten van de officiële geneeskunst te twijfelen als ze een half jaar librium of valium heeft geslikt”.

Een brutale gevolgtrekking uit een vraag van een rechter durft Van der Plaats te maken. „Hoe goed de NWP bij justitie en de rechterlijke macht staat aangeschreven bleek een paar jaar geleden nog eens bij de behandeling van de strafzaak tegen de „wonderdoenster van Standaardbuiten”. Bent U aangesloten bij de NWP, wilde de kantonrechter weten. Het ontkennende antwoord hield tegelijkertijd — zo ziet Van der Plaats dat! — een soort schuld-bekentenis in van de wonderdoenster. Nog eens: men moet maar durven!

Prostaatbloedingen

IN DIT VERBAND is het logisch dat deze heer Van der Plaats toornst tegen de Franse kwakzalver Maurice Mességué en tegen een handboek van homoeopathische aard, dr. Vogels' „De kleine dokter”, een soort doe-het-zelf-geneeskunst. Neen, dan kun je beter te biecht gaan bij de NWP, die op haar cursussen antwoorden geeft op vragen en het bestond enige jaren geleden

Hoofdman van de kwakzalvers van de NWP

VERVOLG VAN BLZ. 33

bij prostaatbloedingen te adviseren een kruidenthee voor te schrijven inplaats van de stakker zo gauw mogelijk naar zijn huisarts te sturen.

Nog een enkel cijfer, dat K. T. van der Plaats met veel ingenomenheid vermeldt: per week bezoeken 42.000 mensen een van de honderdzestig onbevoegde leden van de NWP. Wie zich niet aan de beroepscode van die wonderbare organisatie houdt

wordt geroyeerd. „Dat is met name het werk van K. T. van der Plaats, die het vacuüm tussen officiële geneeskunde en kwakzalverij heeft opgevuld met deskundige en bekwame genezers, zonder hocus-pocus”. Zo staat het notabene in het jaar 1974 in een veelgelezen Nederlands Dagblad. Heeft men zijn verantwoordelijkheid tegenover het grote goed van de volksgezondheid daar op de Eindhovense redactie wel goed beseft? Het vacuüm . . .

Je moet maar durven!

Oppelaar ,houdt van geestelijke voeding

BRUGWACHTER EN MAGNETISEUR — dat heeft aan Bert Oppelaar te Koudekerk aan den Rijn een zekere roem geschonken. Hij draagt een eerbiedwaardige grijze baard, waarin hier en daar nog een spoortje bruin valt te ontdekken. Oppelaar is 64. Jan Westerlaken van het Leids Dagblad ging met hem praten. Oppelaar, zo blijkt, is van mening dat hij van het magnetiseren geen cent wijzer behoeft te worden. „Als ze m'n kilometers maar vergoeden en een goede bak koffie schenken, vind ik het allang best”.

Hoe hij met z'n patiënten te werk gaat? De rechterhand, vertelt de verslaggever, gaat even door de lange grijze haardos. Maar dan komt het verhaal er zonder horten of stoten uit. „Ik praat heel veel met de mensen. Geestelijke voeding hakt meestal de knoop door, die in de weg zit. Steeds weer probeer ik de mensen in een andere sfeer te brengen. Alleen maar door met hen te praten. Zeker vijfenzeventig procent geneest hierdoor”, aldus Oppelaar.

Hij praat veel, de brugwachter-magnetiseur en laat het praten gepaard gaan met „mysterieuze” handgebaren. Hij legt uit: „Als ik iemand een hand geef en ga daarna met m'n rug tegen hem aanstaan, voelt hij die handdruk ook. En hetzelfde gebeurt als die persoon aan de andere kant van een muur staat en ik zet mijn voet er tegen”.

VEERTIG JAAR GELEDEN werd Oppelaar als magnetiseur ontdekt door een spiritist. Zijn vrouw is er op tegen dat iedereen „maar binnen sjoemelt”. Ze hecht ook niet zo'n grote waarde aan zijn

werk. Onder de Koudekerkers zijn er die vreemd tegen Oppelaar aankijken en er zijn er ook, die hem voor communist uitschelden. Maar dat kan Oppelaar allemaal niets schelen, hij leeft in zijn eigen wereldje en dat bevalt hem uitstekend.

Over de mensheid blijkt hij niet best te spreken. „De mens wordt alleen maar rotter en niet wijzer. Misdadig waait met windkracht zeven over de wereld. Wanneer dat een orkaan wordt kan alles in vier, vijf jaar in elkaar klappen”. Maar over het genezen horen we verder niet veel — Oppelaar vindt het blijkbaar verstandig het gesprek met de journalist over een andere boeg te gooien. En praten kán hij. Toch geeft hij nog een voorbeeld: „Er is eens een vrouw bij me geweest, die 's nachts beslist niet kon slapen. Pilletjes hielpen niet. Ik heb toen een doek gemagnetiseerd, die ze iedere avond als ze naar bed ging, op haar hoofd moest leggen. En nu,” klinkt het wat triomfante-lijk uit de mond van Oppelaar, „slaapt dat mens als een roos”.

Met de justitie heeft hij nooit last gehad, ook al treedt hij op als onbevoegde. „Er is zelfs eens iemand van justitie bij me geweest, die ik van een kwaal heb afgeholpen,” beweert hij. Maar zichzelf genezen, neen dat kan hij niet. „Er is niet één magnetiseur, die zichzelf kan genezen. En wie beweert dit wel te kunnen, liegt. Kijk, wat wel kan, is je gedachten afleiden door bijvoorbeeld wat te gaan kuntselen, zoiets noem ik „zelf-genezing”, aldus nog steeds Oppelaar uit Koudekerk aan de Rijn. „Maar als mijn blindedarm ontstoken is, moet ik ook maken, dat ik snel bij een dokter kom”.

BLOED commercieel produkt

IN DE VERENIGDE STATEN is een groot aantal instellingen, die zich op zake-lijke wijze bezig houden met het inzame-len van bloed van donors en het verkopen van bloed aan klinieken en ziekenhuizen. Een grote opgang hebben de z.g. „plasma-pherisis”-inrichtingen gemaakt. Plasma-pherisis is een proces waarbij bloed van een donor wordt afgenomen, dat vervolgens gescheiden wordt in bloedlichaampjes en bloedplasma; de bloedlichaampjes worden daarna in de bloedsomloop van de donor teruggevoerd.

Inspecteurs van de Amerikaanse Food-and Drug Administration, een federale instelling die strenge normen pleegt aan te leggen, heeft in de afgelopen maanden bij meer dan 250 van dergelijke inrich-tingen een onderzoek ingesteld. In 62 ge-vallen moesten de inrichtingen gesloten worden omdat hun praktijken gevaar op-leverden of voor de donor, of voor degene, die het bloedplasma ontvangt of wel voor beiden.

De New York Times kwam met cijfers voor de dag waaruit blijkt op welk een schaal er in de Ver. Staten met zijn meer dan 200 miljoen inwoners bloedplasma wordt ingezameld. In het hele land worden jaarlijks bijna drie miljoen liter bloed-plasma bijeengebracht. Ruwweg tweederde daarvan wordt weer gescheiden in gamma globuline en serum albumine.

Slaapmiddelen en zelfmoorden

NU HET GAS niet meer giftig is — maar wel in hoge mate explosief! — als gevolg van de overschakeling van kolen-gas op aardgas worden voor zelfmoord-pogingen veel vaker vergiften gebruikt dan voorheen. In het Pharmaceutisch Week-blad heeft de heer P. van Doorne deze zaak besproken.

Degenen, die zelfmoord willen plegen vinden altijd wel middelen en een van de meest voor de hand liggende middelen zijn thans vooral slaapmiddelen. De heer Van Doorne is van mening dat het weinig zin heeft om daartegen maatregelen te nemen.

De geneeskundige hoofdinspectie voor de geestelijke volksgezondheid kreeg in een jaar tijds (1971 - 1972) circa 1000 mel-dingen van zelfmoord en 4000 meldingen van pogingen tot zelfmoord. In de ge-slaagde gevallen kwam één kwart op het conto van de geneesmiddelen (slaapmid-delen); bij driekwart van de pogingen maakte men daarvan gebruik.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; P. H. A. Poll, **Dierenarts** te Zelst; Mr. J. D. van den Berg, **Vice-President Arrondissements-Rechtbank** te Arnhem; J. E. Buiter, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksge-zondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te Hilversum; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; Mejr. Drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam; Adviserend bestuurslid: Dr. S. Lelie, **Geneeskundig inspecteur van de Volksgezondheid** in Zeeland, Middelburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penning-meester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

BLZ. 34

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,—;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum